

РЕШЕНИЕ

№ 40

гр. Варна , 01.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и шести май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Диана В. Джамбазова
Членове:	Маринела Г. Дончева
	Росица Сл. Станчева

при участието на секретаря Юлия П. Калчева
като разгледа докладваното от Маринела Г. Дончева Въззивно гражданско дело № 20213000500153 по описа за 2021 година

за да се произнесе, съобрази следното :

Срещу решение № 260001/06.01.2021 год по гр.д. № 298/2019 год на Окръжен съд Силистра са подадени въззивни жалби, както следва:

1) От М. СТ. Н. с ЕГН ***** чрез адв. Соня Бъчварова от АК Варна – в частта, с която е уважен предявения от Г. П. М. иск с правно осн. чл. 95 ал.1 във вр. с чл. 95а, ал.1 от ЗАПСП в размер на 2000 лв обезщетение за неимуществени вреди и 27 лв компенсаторна лихва върху главницата за периода от 11.09.2019 до 29.10.2019 год, както и в частта, с която съдът е постановил ответникът да разгласи за своя сметка диспозитива на съдебното решение във всекидневниците „Сега“, „24 часа“ и бТВ в часовия пояс 18-22 часа.

Въззивникът счита, че в тези части решението е недопустимо, а по същество – неправилно като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения.

Изразено е несъгласие с извода на съда, че ищецът е притежател на авторско право върху фотографията, послужила при изготвянето на 9 билборда, поръчани от ответника. Неправилно съдът е приложил презумпцията, въведена с чл. 6, ал.1 от ЗАПСП, приемайки,

че същата не е оборена от ответника. За да е приложима презумпцията, законът изисква името на автора да е посочено по обичайния начин върху оригинала на произведението, копия или екземпляри от него, или техните опаковки. Въззивникът счита, че при оспорване на авторството доказателствената тежест се носи не от оспорващия, а от ползващия се от законната презумпция, защото по силата на чл. 154 ал.1 от ГПК тежестта за доказване на положителните факти лежи върху страната, която ги твърди. Наред с това, въззивникът изтъква, че самият ищец е твърдял авторство на фотографията, а е представил доказателства, че носител на авторските права е юридическото лице „Дръстър медия груп“ ЕООД, което изключва презумпцията по чл. 6 ал.1 от ЗАПСП. Надписът за запазени права на „Дръстър медия груп“ чрез законния си представител Г. П. М., се е появил на сайта на „Портал Силистра“ в хода на процеса, защото на представената към исковата молба от самия ищец фотография от същия сайт такъв надпис липсва. Следователно към датата на изработване на колажа за билбордовете, както и към датата на предявяване на иска, върху процесната фотография не е бил поставен знак за запазени права, нито е било указано кой е авторът на фотографията. Пропускът на ищеца да защити авторството си е довел до възможността фотографията да се използва безпрепятствено във фейсбук страницата на хотел „Дръстър“, откъдето е била свалена от изпълнителя на колажа.

По изложените доводи въззивникът счита, че причинната връзка между употребата на изображението и евентуалните неимуществени вреди, е прекъсната.

На второ място въззивникът твърди, че ищецът вече е получил поисканото възнаграждение от прекия нарушител (което самият ищец не отрича), поради което тази сума би могла да се счита като обезщетение за претърпените вреди. Недопустимо е според въззивника да се претендира обезщетение в резултат от накърнено авторско право от лица, различни от прекия извършител на нарушението.

При заснемане на процесната фотография ищецът не е спазил изискването на закона (чл. 179 ал.2 от Закона за културното наследство). Самият той не оспорва, че е направил фотографията с комерсиална цел, но не е сключил за това договор с министъра на културата, както повелява цитираната разпоредба. Наред с това той претендира за обезщетение като физическо лице, въпреки, че авторското право принадлежи на търговското дружество „Дръстър медия груп“ ЕООД, като очевидно не прави разлика между личното си имущество и имуществото на представляваното от него юридическо лице. Не е ясно по делото от твърденията на ищеца, а и не е доказано дали е налице договор за възлагане между дружеството и ищеца.

При разглеждане на спора въззивникът насочва вниманието и върху въпроса за фактическия състав на деликта по чл. 95 от ЗАПСП. От субективна страна той предполага виновно поведение от извършителя на нарушението. По делото е установено, че не ответникът е изготвил колажа, а натовареното за целта лице предварително се е погрижило да се увери, че въпросното изображение, публикувано на сайта на хотел „Дръстър“, не е

защитено по обичайния начин. Това обстоятелство изключва вината като субективно осъзнаване, че се нарушават чужди права. Липсва и другата предпоставка, а именно – неправомерност.

По изложените съображения въззивникът моли за отмяна на решението в обжалваните части и постановяване на друго, с което предявеният иск бъде отхвърлен. Претендира разноски за двете инстанции.

В постъпилия отговор Г. П. М. с ЕГН ***** чрез адв. Е.А. Г. е изразил становище за неоснователност на въззивната жалба и потвърждаване на решението в обжалваната част. Оборвайки твърденията на въззивника, той твърди, че авторството му върху фотографията е доказано поради факта на използване на същия фотоапарат, за който е установено, че принадлежи на „Дръстър медия груп“ ЕООД, с едноличен собственик и представляващ - ищецът. Фактът, че фотоапаратът принадлежи на юридическо лице не променя извода за авторството на ищеца. Първичен носител на авторско право според чл. 5 предл.1 от ЗАПСП може да бъде само физическо лице. Данни за авторските права се съдържат в интернет сайта [http:// www.portal-silistra.eu](http://www.portal-silistra.eu), където това е изрично посочено.

По въпроса за пасивната легитимация на ответника, а именно по възражението му, че бил възложител, а не пряк изпълнител на колажа, въззивникът - ищец заявява следното:

Отговорността по чл. 95 от ЗАПСП се осъществява на плоскостта на деликтната отговорност по ЗЗД. Поради това възложителят отговаря при условията на чл. 49 от ЗЗД. По делото е безспорно, че именно ответникът е възложил изработването на колажа с комерсиална цел, приел е изработеното и се е възползвал от него.

2) Г. П. М. с ЕГН ***** чрез адв. Е.А. Г. е обжалвал решението в частта, с която е отхвърлен иска за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 9000 лв, ведно с претенцията за компенсаторна лихва върху главницата за периода от настъпването на вредата – 11.09.2019 год до завеждане на иска, както и законната лихва от този момент до окончателното изплащане.

Въззивникът сочи, че съдът неправилно и в противоречие с действителното фактическо и правно положение е приел, че той като ищец не притежава имуществени авторски права върху произведението. До този извод съдът е стигнал поради неточна интерпретация на разпоредбата на чл. 179 ал.2 от Закона за културното наследство, приемайки, че липсата на договор с министъра на културата е пречка за упражняване на имуществените права на автора. В тази връзка се позовава на писмо от Министъра на културата, в което е изразено становище, че при създаването и ползването на изображения на културни ценности, личната нужда се характеризира с липса на предварително намерение за разпространение с цел печалба в момента на тяхното заснемане. Според становището на министъра договарянето или получаването на обезщетение за констатирано неразрешено

използване на произведението, не представлява дейност с търговска цел. Последницата от неспазването на чл. 179 ал.2 от Закона за културното наследство е единствено понасяне на административно-наказателна отговорност от извършителя, без тя да рефлектира върху правото на автора да търси обезщетение за имуществени вреди.

Въззивникът категорично се противопоставя на възприетия от първоинстанционния съд извод, че неспазването на цитираната норма от Закона за културното наследство води до нищожност на договорите, с които ищецът изисква заплащане на възнаграждение за ползване на авторските му права. Пзовава се на чл.3 ал.1 т.7 и чл. 19 от ЗАПСП, които дават право на автора на фотографско изображение да получава възнаграждение за всеки вид използване на произведението и за всяко поредно използване от същия вид. Цитира разпоредбата на чл. 6 от Директива 2006/116/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 12.12.2006 год за срока на закрила на авторското право. Поради това направеното от съда разграничение на имуществени права, които са нарушени и на имуществени права, които според съда не са възникнали, противоречи на горните разпоредби.

По изложените съображения въззивникът моли за отмяна на решението в отхвърлителната му част и постановяване на друго, с което предявените искиове бъдат уважени в пълния предявен размер. Претендира разноси за двете инстанции.

В подадения отговор от М. СТ. Н. чрез адв. Соня Бъчварова е изразено становище за неоснователност на въззивната жалба, подадена от Г. П. М. и за потвърждаване на решението в обжалваната част.

Съставът на Апелативен съд Варна намира, че въззивните жалби са подадени в срок от легитимирани страни и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което са процесуално допустими.

Разглеждайки ги по същество, съдът намира следното:

Предмет на разглеждане са искиове, предявени от Г. П. М. срещу М. СТ. Н. за защита на накърнени авторски права върху фотографско произведение, чрез заплащане на обезщетение за причинени имуществени и неимуществени вреди на осн. чл. 95 ал.1 от ЗАПСП, както и осъждане на ответника за своя сметка да осъществи разгласа на диспозитива на решението на осн. чл. 95б, ал.1 т.6 от ЗАПСП.

Съгласно чл. 2 от ЗАПСП авторското право върху произведения на литературата, изкуството и науката възниква в момента на създаването им, а по силата на чл. 3, т. 7 защитен обект по този закон са в частност фотографските изображения, както и всяко друго произведение, създадено по начин, аналогичен с фотографския.

Субект на правото е самият автор – физическо лице, което означава, че за да реализира своите имуществени и неимуществени права, той трябва на първо място да

докаже авторството си върху произведението. В случая то е установено по несъмнен начин от заключението на съдебно – фототехническа експертиза. До този категоричен извод вещото лице е стигнало чрез анализ на метаданните в оригиналния файл, съдържащи информация не само за името на автора, но и за параметрите на самото изображение и на камерата, с която то е заснето. При сравняване на изображението на оригиналната фотография и тази, публикувана в сайта на ищеца [http:// www.portal-silistra.eu](http://www.portal-silistra.eu), включително и чрез дигитално наслагване на двата файла, експертизата е констатирала пълно съвпадение, включително и на характерни признаци, като случайно попадналата в кадър женска фигура, вървяща по алеята покрай крепостната стена. Този детайл придава уникалност на изображението, което улеснява неговата идентификация. В този смисъл заключението кореспондира с гласните доказателства по делото, а именно – показанията на свидетеля Лъчезар Чокоев, който е присъствал при заснемането на кадъра.

За по-детайлно изследване, на вещото лице е била поставена допълнителна задача да определи вида на камерата, с която е заснето изображението. Установено е въз основа метаданните на фотографията, че тя е направена с фотоапарат NIKON D610 с обектив тип „рибешко око“ – същият като закупения от едноличното дружество на ищеца съгласно приложената фактура. Свидетелят Чокоев е потвърдил, че снимката е направена именно с този новозакупен фотоапарат, като обстоятелството, че той принадлежи на дружеството по никакъв начин не се отразява на авторството.

Тези доказателства не оставят съмнение, че именно ищецът е създал фотографското произведение и по този начин е придобил правото на интелектуална собственост върху него. В това си качество той разполага с всички имуществени и неимуществени права, гарантирани му от закона – чл. 15, чл. 18 и следващите от ЗАПСП, включително да разпространява произведението си както намери за добре.

Следващият релевантен въпрос, който търси отговор в настоящия казус, се отнася за правото на свободно сваляне от Интернет на съдържание, което не е защитено от автора с нарочен знак, или върху него няма обозначение на авторството. Спорът е породен от обстоятелството, че при свалянето на снимката от Facebook – страницата на хотел „Дръстър“, произведението не е било обозначено със идентифициращ знак относно авторството.

Във връзка с това, по делото е установено следното:

Снимката е била публикувана първоначално от самия автор в сайта <http://www.portal-silistra.eu>, поддържан от „Дръстър медия груп“ ЕООД. Няма колизия между правото на автора да разполага с произведението си както той прецени, и администратора на сайта в лицето на дружеството, чийто едноличен собственик е самият той. В случая се касае за безвъзмездно предоставяне на ползването, макар и без писмен договор, който впрочем не се нуждае от особена форма за да бъде действителен.

След първоначалната публикация на фотографията на сайта на ищеца, тя е била използвана от хотел „Дръстър“ с рекламна цел на Facebook - страницата на хотела. Впоследствие е била взета от там от дизайнера, на когото ответникът е възложил изработването на колажа, и след съответната допълнителна обработка и монтаж е бил изготвен проектът за билборда. Тези обстоятелства са установени от разпита на свидетеля Г.П., който е изпълнител на проекта. В показанията си той обяснява, че харесал снимката, и понеже тя била от „Facebook“, не си направил труда да отвори линк и да види на къде препраща този линк. Направило му впечатление, че снимката не била обозначена с воден знак или по друг начин и от това заключил, че не е защитена. Свидетелят, който професионално се занимава с компютърен дизайн, е заявил, че му известно обстоятелството, че изображение, което е публикувано в сайт, макар и без защиты, би могло да е предмет на авторски права, но не е проверявал специално за това. Преценил, че щом снимката е от „Facebook“ и не е „заключена“, може да се ползва свободно. При изработването на колажа използвал част от тази фотография, върху нея монтирал небе от друга снимка, както и лика на ответника с поздравителен надпис отгоре. Извършил леки корекции на цвят, контраст и др. След като колажът бил готов, той го показал на ответника и последният го одобрил. Впоследствие поръчал изработката на девет билборда, които били поставени на видни места в гр. Силистра.

Предвид спецификата на обсъжданата материя, съдебно- фототехническата експертиза е дала следните разяснения относно някои понятия от областта на компютърната графика и дизайн:

Съвременната цифрова фотография позволява извличане на придружителна информация за всяко цифрово изображение, наречена метаданни. Те описват характеристиката на данните с по-високо ниво на абстракция, които в областта на фотографията се обединяват под термина EXIF (Exchangeable Image File Format). Метаданните EXIF са информация за изображението, записано директно от камерата – например времето на експозиция и датата, на която е направена снимката. Уеб пространството, в частност WordPress запазва EXIF информация в пълноразмерни изображения, заредени на съответния уебсайт. Той извлича данните на EXIF, за да ги направи достъпни за разработчиците на приставки. Когато се качват изображения в Уеб, в допълнение към качването на изображението в пълен размер, автоматично се създават няколко различни по големина версии на същото. Проблемът е, че Уеб пространството отнема EXIF данните при преоразмеряване на изображенията, т.е. те се губят, заличават по технически и технологични причини.

По отношение защитите на файла вещото лице е посочило следните възможности: 1) поставяне на воден знак върху снимката като най-сигурен начин, но не винаги удобен за прилагане, особено при използване за рекламни или представителни нужди; 2) забрана на десния бутон чрез Javascript – скриптовете блокират достъпа до контекстното меню от десния бутон на мишката. При тяхното използване обаче не се взема под внимание факта, че

менюто е достъпно и от клавиатурата. По принцип Javascript-файловете прекъсват декодирането на HTML (Hyper Text Markup Language) на документа, което от своя страна удължава времето за зареждане на самия HTML и това се явява неудобство при ползването; 3) вмъкване на текст (забележка) за авторски права или друга информация към изображението в изходния код на страницата. Въпросната забележка може да бъде добавена от разработчика на сайта, но тя не е видима за обикновения потребител. Ако администраторът на даден сайт е и негов разработчик, той може да зададе мета-етикети (мета-тагове) за изображението в изходния код на страницата, или да вмъкне придружаваща забележка непосредствено след обозначението му още при списването на кода.

Дали метаданни ще бъдат налични за снимката след публикуването ѝ в съответния сайт или социална мрежа, зависи от метода, който се използва за преоразмеряване на снимката. При използване на уеб пространството не е желателно изображенията, които се качват, да са значително по-големи от изискуемия размер и тяхната резолюция да не е по-висока от препоръчителната за уеб. Това именно налага преоразмеряване на изображенията. Има разлика дали те се качват в статичен сайт (блог), или в социална мрежа. Ако снимка с въведени метаданни за автор и авторско право бъде намалена предварително до оптималния размер и качена в сайт, метаданните би трябвало да са налични за снимката. Но, ако снимка с въведени метаданни за автор и авторско право бъде намалена предварително до оптималния размер и качена в социална мрежа, то метаданните автоматично биват заличени. Това следва от самото естество на социалните мрежи като особен вид сайтове с огромен брой потребители, които се нуждаят от по-голяма скорост.

По тази причина при свалянето на файла от Facebook – страницата на хотел „Дръстър“, същият не е съдържал метаданни, удостоверяващи авторството на изображението.

От друга страна, поставянето на идентификационен знак е възможност, а не задължение на автора съгласно разпоредбата на §1 от Допълнителните разпоредби към закона. Независимо дали това е било сторено при създаването и при първата публикация на произведението, или е било добавено по-късно, както твърди ответникът, от заключението на вещото лице става ясно, че тези данни автоматично се заличават при трансфера на изображението във Facebook, от където то е било свалено. Ето защо ищецът не може да бъде държан отговорен за неположена грижа да защити произведението си.

Това обаче не означава, че произведението се е превърнало в обект на свободен достъп по смисъла на чл. 24 от ЗАПСП, нито е „осиротяло“ по смисъла на чл. 71в от закона, защото приложното поле на последната разпоредба е ограничено само до произведения, посочени в чл. 71б, ал.2, а изследваното по настоящия казус не попада сред тях.

В текста на чл. 24 от ЗАПСП изчерпателно са изброени хипотезите, при които е допустимо свободното ползване на произведението без заплащане на възнаграждение на

автора. Тази разпоредба е уредена като изключение от правилото на чл. 19 от ЗАПСП и поради това не може да се прилага разширително.

Отправна точка при определяне кога едно произведение може да се ползва свободно, и която обединява всички предвидени в чл. 24 ЗАПСП изключения, е липсата на комерсиална цел. Авторът безусловно има право на възнаграждение във всички останали случаи, когато произведението е създадено, или се използва с търговско или рекламno предназначение, а именно такава е била целта на поставяне на процесните билбордове.

Неоснователен е доводът във връзка с допуснато от ищеца нарушение на чл. 179 ал.2 от Закона за културното наследство. Сключването на договор със министъра на културата относно правото да се извършва фотографско заснемане на археологичен обект, представляващ паметник на културата, е изискуемо само тогава, когато авторът преследва търговска цел. Тази цел трябва да съществува в момента на създаване на фотографското произведение. Последващата промяна в начина, по който авторът е решил да използва произведението е ирелевантна. Дори и да се приеме обратното, ще бъде налице административно нарушение, подлежащо на съответна санкция, която обаче няма да рефлектира върху правото на интелектуална собственост.

В заключение: Налице са всички елементи от фактическия състав на деликта по чл. 95 от ЗАПСП. Ответникът е използвал без съгласието на автора създаденото от последния фотографско произведение, като по този начин е накарнал авторските му права. Без значение е обстоятелството, че друго лице е извършило фактическите действия по сваляне на фотографията от Facebook и е изпълнило фотоколажа, защото то е действало по възлагане от ответника и действията му са били одобрени от него. Причинната връзка не е прекъсната и от факта, че преди това снимката е била използвана от друго лице, различно от автора, а именно – от хотел „Дръстър“. Въпреки липсата на идентификация по причините от обективен характер, описани по-горе, изпълнителят на проекта като професионалист в областта на компютърния дизайн е могъл и е бил длъжен да предположи, че фотографията може да е обект на авторско-правна защита. Самият той в качеството си на свидетел е заявил, че е имал съмнения по този въпрос, но не си е направил труда да провери.

Съгласно чл. 95 ал. 3 от ЗАПСП при определяне на обезщетението съдът трябва да вземе предвид всички обстоятелства, свързани с нарушението, пропуснатите ползи и неимуществените вреди, както и приходите, реализирани от нарушителя вследствие на нарушението. В тези случаи и на осн. чл. 95 ал. 4 от закона съдът определя справедливо обезщетение, което трябва да въздейства възпиращо и предупредително на нарушителя и на останалите членове на обществото.

Размерът на обезщетението за неполучените доходи като имуществено изражение на притежаваните от ищеца авторски права върху фотографското произведение законът урежда като презумптивен справедлив паричен еквивалент от 500 лв (чл. 95а, ал. 1, т. 1

ЗАПСП). По делото не се проведе доказване на обстоятелства, които биха имали значение за размера на компенсацията за нанесеното на автора увреждане, не се установиха преки имуществени приходи, реализирани от ответника, а от друга страна, следва да се съобрази и непродължителния период, през който билбордовете са били изложени – в рамките на 20 дни. Затова съдът приема, че обезщетение в размер на 500 лв е съпоставимо с минималната гарантирана от закона компенсация, за да може да се постигне и превенцията, предвидена в чл. 95, ал. 4 ЗАПСП. Заслужава да се спомене също, че същия размер ищецът е договорил за правото на хотел „Дръстър“ да използва произведението на своята Facebook – страница.

По изложените мотиви първоинстанционното решение в частта, с която е отхвърлен искът за заплащане на обезщетение за имуществени вреди следва да бъде отменено, а искът – уважен до посочения размер.

Основателната осъдителна претенция поражда и акцесорно вземане за присъждане на обезщетение за забава като резултат от правоувеличаващото действие на предявяване на претенция пред съд, считано от датата на увреждането – 11.09.2019 год до окончателното изплащане на главницата. Претенцията е заявена в размер на 122,50 лв за период от 11.09.2019 год до предявяването на иска - 29.10.2019 год, но с оглед уважената част от него се явява основателна и доказана до размер на 6,81 лв, съгласно служебно изготвената от съда справка.

По отношение неимуществените вреди съдът съобрази следното:

От показанията на свидетеля Л.Ч.се установява, че ищецът изпитал недоволство и гняв, когато видят своята фотография върху билборда с образа на ответника. Разочарованието му нарастнало след проведената среща с ответника, при която последният оказал да му даде подходящо обезщетение. В продължение на около месец ищецът бил под въздействието на силните негативни емоции, след което настъпило успокоение.

Така установените факти дават основание да се приеме, че ищецът е понесъл неимуществени вреди, изразили се в накърняване на професионалното достойнство заради непризнаване на неговото авторство, чувство на неудовлетвореност и обида от поведението на ответника. Предвид ниския им интензитет и малка продължителност във времето, съдът намира, че обезщетение в размер на 1000 лв в достатъчна степен удовлетворява критериите за справедливост по смисъла на чл. 52 от ЗЗД.

По изложените мотиви обжалваното решение следва да бъде отменено в частта за горницата над този размер до присъдените 2000 лв. Съобразно с уважената част от иска основателна се явява претенцията за мораторни лихви върху главницата за периода от 11.09.2019 год до 29.10.2019 год в размер на 13,61 лв, като за горницата до присъдените 27 лв решението следва да бъде отменено.

Независимо от исковете за обезщетяване на имуществените и неимуществените

вреди, разпоредбата на чл. 95 ал.1 т.6 от ЗАПСП дава на автора и правото да иска по съдебен ред разгласяване за сметка на нарушителя на диспозитива на съдебното решение в два всекидневника и в определен от съда часови пояс на телевизионна организация с национално покритие. Този иск е основателен и в тази част решението следва да бъде потвърдено.

По разноските:

Предявени са три обективно съединени иска, един от които неоценяем. Последният се явява последица от уважаването на първите два, а относителната му тежест по отношение на тях не може да се определи с точност, поради което разпределението на разноските между страните следва да се извърши съразмерно с уважената, респ. отхвърлена част от общата сума на имуществените искове в размер на 11 000 лв.

Ищецът на осн. чл. 78 ал.1 от ГПК има право на разноски, съответни на уважената част от исковете, в размер на 334,90 лв при първоинстанционното разглеждане на спора и 229,43 лв за въззивното производство.

В полза на ответника съразмерно с отхвърлената част от исковете следва да се присъдят разноски в размер на 2392,27 лв за първата инстанция и 1330,46 лв за въззивното производство.

Поради това първоинстанционното решение следва да се отмени изцяло в частта на разноските и вместо него бъде постановен диспозитив съобразно изложеното по-горе.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260001/06.01.2021 год по гр.д. № 298/2019 год на Окръжен съд Силистра в частта, с която е отхвърлен предявения от Г. П. М. с ЕГН ***** срещу М. СТ. Н. с ЕГН ***** иск с правно осн. чл. 95 от ЗАПСП за заплащане на обезщетение за имуществени вреди от накърняване на авторски права върху произведение на фотографията, до размер на 500 лв, в частта, с която е отхвърлен иска за законна лихва върху главницата за периода от 11.09.2019 год до 29.10.2019 год до размер на 6,81 лв, в частта, с която е уважен иска за неимуществени вреди от същото нарушение за горницата над 1000 лв до присъдените 2000 лв, в частта, с която е уважен иска за законна лихва върху главницата за периода от 11.09.2019 год до 29.10.2019 год в размер на горницата над 13,61 лв до присъдените 27 лв, както и изцяло в частта за разноските и вместо него

ПОСТАНОВИ:

ОСЪЖДА М. СТ. Н. с ЕГН **** да заплати на Г. П. М. с ЕГН ***** по

банкова сметка BG12RZBB91554026***** в Райфайзенбанк, на осн. чл. 95 от ЗАПСП сумата 500 лв (петстотин лева), представляваща обезщетение за имуществени вреди от непозволено използване на фотографско произведение през периода от 11.09.2019 год до 02.10.2019 год, заедно с обезщетение за забава върху главницата в размер на 6,81 лв за периода от 11.09.2019 год до 29.10.2019 год – датата на завеждане на иска, както и законна лихва върху същата главница, считано от 29.10.2019 год до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА М. СТ. Н. с ЕГН ***** да заплати на Г. П. М. с ЕГН ***** разноси в размер на 334,90 лв при първоинстанционното разглеждане на спора и 229,43 лв за въззивното производство, съразмерно с уважената част от иска, на осн. чл. 78 ал.1 от ГПК..

ОСЪЖДА Г. П. М. с ЕГН ***** да заплати на М. СТ. Н. с ЕГН ***** разноси в размер на 2392,27 лв за първата инстанция и 1330,46лв за въззивното производство.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата част.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от съобщаването му на страните пред ВКС на РБ при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____